

— О! само да ни ся покаже!

Ясень слъзе отъ коня, влъзе измежду множество-то и внимателно слушаше тыя разговори.

У онова врѣмя много пѣтувахъ, а особно поклонници по святы-ты мѣста. Всякой христіенинъ ся имаше задлъженъ поне еднажъ прѣзъ живота си да иде и да ся поклони на святы-ты мѣста. Тоя обычай ся е удържалъ у Българы-ты и до днесъ. Инди не е никакво чудо, дѣто мнозина Търновци сж бывали въ Цариградъ, та отъ голѣмо-то си почитаніе камъ св. Димитрія сж могли да ся запознаѣтъ и съ иконж-тѣ му. Трѣбва да знаемъ и това, какво у онова врѣмя иконы-ты имахъ по-голѣмъ важность, нежели днесъ. Тогасъ тыи много по-живо впечатленіе правяхъ въ народа, кой-то бѣ особно ревностенъ въ вѣрж-тѣ. До толкова почитахъ иконж-тѣ, щото почти ѣ обожавахъ.

Най-сѣтнѣ наши-ти братія дойдохъ и у дома си. На врата-та гы посрѣщнѣ и поздрави най-младый имъ братъ, Иваница. Отъ негово-то поздравленіе можеше да ся види, какво братія-та ся много обычатъ и сговарятъ. Той хльцнѣ отъ драгость, като видѣ братія-та си, пригърнѣ гы нѣколко пѣти и цѣлува гы, смѣеше ся отъ радость и не знаеше, дѣ да гы гуди. Дѣто и да гы намѣстеше, все му ся струваше, че не ще имъ бы добрѣ, не ще имъ е угодно, па гы распытваше, угощаваше и служеше. Слугы-ти ся растърчахъ и окржжихъ гы. Омыхъ имъ позѣ-тѣ, донесохъ имъ ястіе. Нѣкои си стары жены наричахъ сынове една Петра, друга Ясеня; Това бѣхъ имъ дойкини. Внесохъ товары-ты и ковчезы-ты внѣтрѣ.

— Отидохте сами, рѣче Иваница, а връщате ся съ толкова си товаръ.